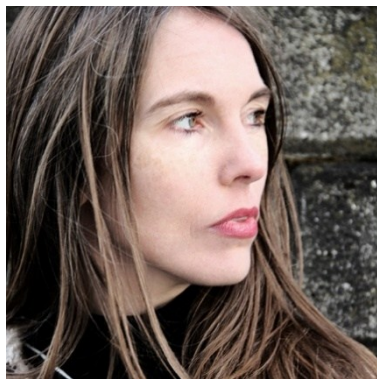

Sigurbjörg Prastardóttir è nata ad Akranes, in Islanda, nel 1973 e vive a Reykjavík. Laureata in letterature comparate e in giornalismo, ha lavorato come giornalista per la maggiore testata islandese e per il suo inserto culturale fino al 2006. Nel 1999 debutta in poesia con *Blálogaland* ("Terra di fiamme blu"), seguito da altre dieci raccolte poetiche, che le hanno valso numerosi premi e riconoscimenti. Le sue poesie sono state tradotte in una ventina di lingue in occasione di letture e festival e sono state pubblicate su riviste e antologie in Europa e altrove. Durante i suoi studi, Sigurbjörg ha vissuto per due anni in Italia, paese in cui torna appena può. È autrice anche di due romanzi e alcuni pezzi teatrali. Il suo volume di poesie *Cicatrici*, è uscito in Italia nel 2022 (Valige rosse, traduzione di Silvia Cosimini).

Poesie, da *Cicatrici*

BREIMA / SKRÆKJA

Oh ég er svo þreytt mig langar
að leggjast inn í blóm sem lokast
æ þessar lúnu útlínur
oh ég er svo þreytt í legvatninu mínu
æ hvílik sýruvandráði að slást
við slíkan þyngdarpunkt
oh hvað gagnaugun kiprast
oh ég er svo þreytt á að
þrá að leggjast inn í blóm sem
lokast

LAGNARSI

Oh sono tanto stanca vorrei
posarmi nel calice di un fiore che si chiude
oh queste fattezze esauste
oh che stanchezza nelle acque amniotiche
ah che acidità doversela vedere
con questo baricentro
oh come si corrugano le tempie
oh sono talmente stanca di
volermi posare nel calice di un fiore
che si chiude

ATLANTSHAF I

Sjá þessa litlu eyju
þessa stóru einmana eyju
þar sem enginn hleypur
berfættur
um svarta sanda á haustin
sjá þessa þrjósku voga
og voguðu þorp
þar sem fólkið vakir
bátarnir farast
og kunnuglega masturshúna rekur á land

OCEANO ATLANTICO I

Guarda questa piccola isola
quest'isola grande solitaria
dove nessuno corre
a piedi nudi
in autunno sulle sabbie nere
guarda queste rade caparbie
e i villaggi radi
dove la gente veglia
le barche naufragano
e la mareggiata riconosce teste d'alberi maestri

SAMSKIPTADROTTNINGIN

Aldrei hefur neinn fengið blöðrubólgu
af fyndnara tilefni
ég sat á steini niðri í fjöru
heldur gleið og
snöggfhaus þegar sjósundstýpurnar birtust

LA REGINA DEI RAPPORTI SOCIALI

Nessuno si è mai preso la cistite
per motivi più ridicoli
ero seduta su un masso giù a riva
a gambe aperte e mi sono bloccata
quando dal mare sono sbucati i nuotatori
non ero certa se doverli salutare

var ekki viss hvort ég ætti að heilsa
 (ég þekki þær ekki neitt)
 svo það var skárri að látast vera klettur
 (í blárri úlpu með slegið hár)
 en þetta lið er svo djöfullega lengi
 að synda að ég var
 komin með verki langt upp undir lífbein
 en slapp
 við að heilsa

(non li conosco per niente)
 quindi meglio fingere di essere uno scoglio
 (con il giaccone blu e i capelli lisci)
 ma quei campioni ci hanno messo così tanto
 a rientrare a nuoto che a me
 è venuto un gran male fin dentro l'osso pubico
 però almeno ho evitato
 di salutare

HINN UPPRÉTTI, FAGRI, SANNI – eða Hinn sniðugi

Leónardó da Vinci
 hefur eftir Vitrúvíusi
 að rétt skapaður maður sé
 24 þverhendur á hæð
 og að lengd útréttra arma hans
 jafngildi 24 þverhöndum
 – sumsé hæð hans sjálfs –
 að rót limsins
 standi nákvæmlega
 í hæðarhelft líkamans
 að fjarlægðin
 milli hárlínu og höku sé einn tíundi
 hæðar hins rétt skapaða manns *et cetera*
 en Leónardó minnst
 aldrei á að Vitrúvíus
 hafi yfirleitt vitað að það er hægt
 að hlæja sig
 mjög
 máttlausan

IL DRITTO, IL BELLO, IL VERO – o Il buffo

Leonardo da Vinci
 si rifà a Vitruvio
 per creare l'uomo perfetto
 alto ventiquattro volte il palmo
 l'ampiezza delle braccia
 equivalente a ventiquattro palmi
 – ovvero la sua altezza –
 il membro collocato
 esattamente
 al centro del corpo
 la distanza
 tra l'attaccatura dei capelli e il mento
 un decimo
 dell'altezza dell'uomo perfetto *et cetera*
 ma Leonardo non dice
 mai se Vitruvio sapeva
 che si può sempre
 sganasciarsi
 dal ridere

GLAUMUR

Ég ætla að gifta mig
 innan
 um ísbirnina
 berfætt í gulu
 krapinu
 einn til austurs
 með hnjósk í feldi
 annar til norðurs að teygja
 nóttina úr glerflösku
 kjóllinn
 perlusaumaður í

FESTEGGIAMENTI

Voglio sposarmi
 tra orsi polari
 a piedi nudi nella guazza
 di neve ingiallita
 uno a est
 con i nodi nel vello
 uno a nord per dilatare
 la notte da una bottiglia
 l'abito
 con ricami di perle
 sul petto, dove

brjóstið þar sem
ég er viðkvæmust
farið með þulu
svo ég kinki kolli
húnn að leik fyrir aftan

bálhvít
í myrkrinu
við þrjú og húninn

sono più sensibile,
recitate filastrocche
che io possa annuire
un cucciolo dietro che gioca

bianco fuoco
nella tenebra
il cucciolo e noi, in tre

BRÚÐUR 18

enginn giftir sig
að næturlagi
því
einungis á daginn ilma karamellublómin

hvíslar hún
og
kastar í andlit hans brúðarkjól sem er ofinn úr
gaddavír og svönum, þetta er brotlegur kjóll
við lög í þessu landi því hann er ekki til þess fallinn
að menn segi já heldur leggi á flótta með blóðrisa
kálfa, kastar honum ítrekað í andlit – hér eftir

skal hann fá að brosa út
að eyrum

BAMBOLE DA SPOSA 18

nessuno si sposa
di notte
perché
solo di giorno profumano i fiori di caramello

sussurra lei
e
gli sbatte in faccia l'abito da sposa tessuto
di filo spinato e cigni, è un abito che infrange
le leggi del paese, non è fatto perché lo sposo dica sì
ma perché scappi con i polpacci insanguinati, glielo sbatte
in faccia più volte – da qui in avanti

vedrai come sorriderà
da un orecchio all'altro

ÚTVATNA

Í ákveðnum bjarma undir
baðljósinu er ég tekin eins og langalangamma
mín sem átti átta börn á þessum aldri og
var hress, níunda barnið dó
úr berklum, ég hlusta á Joan Baez
úr málmlut innan úr stofu og dýpka hrukkurnar
til gamans því ég veit að þessir dalir
undir augunum koma úr
fjallinu ofan við sveitakirkjuna
ömmu minnar sem var hress og ég
maka á mig bláleitu kremi, mæli mér
þverhandarbreiðan tannþráðarspotta
úr glæru hulstri og slekk
ljósið eins
og
hún hefði gert til að fara vel með

DILUITA

Sotto una certa luce della lampada
del bagno sono magra come la mia trisnonna
che aveva partorito otto figli alla mia età ed era
in gamba, il nono bambino le morì
di tisi, ascolto Joan Baez
dallo strumento metallico in soggiorno e accentuo le rughe
così per svago, perché so che le valli
sotto gli occhi provengono
dal monte che sovrasta la chiesetta campestre
di mia nonna, che era in gamba e io
mi trucco con una crema bluastra,
con un palmo di filo interdente
da un astuccio trasparente e spengo
la luce
come
avrebbe fatto lei, per risparmiare

NÓVEMBER, ÞEGIDU

Þessir rótdauðu
 stýfðu stofnar minntu mun
 meira á ófreskjur ef
 ekki væri bjart – óttinn
 er úr erlendri barnabók, ég
 hef aldrei verið söm – en
 hvinurinn er ekki þeirra sök, hann
 kemur úr gamla barkanum
 mínum
 sem þræddur hefur verið
 með glitstrengjum og föndurvír

fátt drepur hrygluhljóðin,
 síðust
 allra birtan

NOVEMBRE, TACI

Questi ceppi d'alberi
 rigidi morti defunti ricordano più che altro
 dei mostri se
 non fosse per tutta questa luce – la paura
 nasce da un libro per bambini straniero, non
 sono più stata la stessa – ma
 il gemito non è colpa loro,
 viene dalla mia vecchia
 trachea
 imbastita di
 cordini brillanti e filo da bricolage

nulla toglie il rantolo,
 meno che mai
 tutta questa luce